

På fredag: Se og hjælp til at omdele den nye dokumentarfilm om at rense Lyndon LaRouches navn

Denne fredag (21. juni, kl. 15.00 dansk tid) offentliggør LaRouchePAC en 80-minutters dokumentarfilm, som opfordrer til Lyndon LaRouches frifindelse, "LaRouche-sagen: Robert Muellers første lejemord" (primært med uddrag af de uafhængige høringer fra 1995 om justitsministeriets embedsmisbrug – med Lyndon LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, Ramsey Clark og flere).

Hjælp med at få denne nye video til at gå viralt.

I samarbejde med Helga LaRouche lancerer vi en international mobilisering for at få så mange som muligt (medlemmer, tilhængere, aktivister, kontakter osv.) til at dele, promovere og sprede videoen, så snart den udkommer fredag morgen.

Kan du gøre en særlig indsats for at nå ud til kontakter med vigtige e-mail-lister, hjemmesider, blogs, Twitter, Facebook osv. og bede dem om at cirkulere dokumentaren, så snart den er udsendt på fredag? (Du kan naturligvis også hjælpe ved at promovere det via dine egne lister/sociale medier/eller hjemmeside)

Her er linket til promovering på fredag. <https://Action.LaRouchePAC.com/Exonerate> (eller LPAC.co/Exon2019)

Med den rette koordinerede indsats – lanceret sammen på fredag – kan vi få videoen til at gå viralt.

Lyndon LaRouches triumf, 1922-2019

Hovedtale og afsluttende bemærkninger af Helga Zepp- LaRouche

Dennis Speed: På vegne af Schiller Instituttet vil vi gerne byde velkommen til alle, der er her i dag, og byde velkommen til jer, som er samlet rundt omkring i USA og forskellige steder i verden. Vi har kaldt denne dag og denne mindehøjtidelighed for "Lyndon LaRouches Triumf". I virkeligheden er denne historie imidlertid fortællingen om to menneskers sejr. Den 12. oktober 1988 – for over 30 år siden – på Tysklands Kempinski Hotel, et år før Berlinmuren faldt, sagde Lyndon LaRouche til et forbløffet pressekorps: "Jeg kan forsikre jer for, at det jeg nu fremlægger for Jer vedrørende udsigten til Tysklands genforening er et forslag, som vil blive studeret nøje af de relevante kredse inden for etablissementet i USA. Mange vil i dag være enige om, at tiden – under de rette omstændigheder – er inde til de indledende skridt imod genforeningen af Tyskland med en klar udsigt til, at Berlin kan genoptage sin rolle som hovedstad." Lidt over et år senere, den 9. november 1989, faldt Berlinmuren. Den 3. oktober 1990 blev Tyskland genforenet, Berlin skulle atter blive hovedstaden. Inden for de timer der fulgte umiddelbart efter den 9. november, skitserede Lyndon LaRouche, der på daværende tidspunkt sad i fængsel, så den politik som nu går under forskellige navne i Verden, Den nye Silkevej, Bælte- og Vejinitiativet, og Schiller Instituttet ville rejse til de tidligere Warszawa Pagt-lande, og til Rusland og Kina for at

tale for denne idé. Verden kom til at kende denne idé som en ny dialog mellem civilisationer, i modsætning til det der blev kaldt "civilisationernes sammenstød". Som med personen Florestan, i Beethovens opera {Fidelio}, havde LaRouche vovet at tale sandheden, og hans belønning var at blive lænket gennem hans fængsling. Og som med Florestan og Fidelio, førte Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og lederen af Schiller Instituttet, gennem sin utrættelige promovring af 'Den nye Silkevej', og hvad der nu hedder 'Verdens-Landbroen', gennem sin udformning af 'dialogen mellem civilisationer' og gennem sin hengivelse til 'frihedspoeten' Friedrich Schiller, den vellykkede kampagne for at befri Lyndon LaRouche fra fængsel. I dag er Lyndon LaRouches triumf mulig på grund af hende. Det er mig en ære, som altid, at introducere Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet. [stående bifald]

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et enestående øjeblik i vore liv, hvor vi samles her for at mindes og ære min elskede Lyn. Lyn ændrede livet for de fleste af os, på den mest dybtgående måde. Og hvis vi spørger os selv: "Hvor ville jeg have været, hvis ikke for det utrolige privilegium at have mødt Lyn, vor tids mest kreative tænder?" Hvis man ser rundt i vores samfund i dag, ser man så mange liv, der spenderes dårligt, mennesker, der er fortabt i materiel grådighed, jagten på penge, genstande, underholdning – nogle er meget succesfulde. De tjener mange penge, men deres sjæl har allerede længe været spist op af mere begær. Mange er ikke så succesrige. De kan ikke få enderne til at mødes. For de fleste af os åbnede Lyn døren til en sand medmenneskelighed, personligt, og i utallige diskussioner han havde med mennesker i løbet af sit lange liv bevægede han tusinder og atter tusinder af mennesker i USA, i Europa, i Afrika, i Asien og i Latinamerika. Han ændrede rent faktisk deres liv, og bevægede dem på en dybtgående måde... i de fleste lande på denne planet, på fem kontinenter. Lyn talte med mange grupper og enkeltpersoner... unge mennesker. Han

oplyste fiskerne i Peru. Han fortalte skomagere i Italien om skomageri. Han talte med italienske lovgivere og lovgivere rundt om i verden. Han underviste iværksættere om fysisk økonomi. Han talte med fagforeninger, lærere, akademikere; verdens bedste musikere. Han åbnede døren til sandhed og viden for mange, mange mennesker. Og mange af dem sagde, at Lyn vidste mere om deres fagområde end dem, eksperterne selv, og at han var i stand til at ændre retningen i deres tænkning. Lys eksistens er et mirakel. Han trodsede alle hindringer for forfægtelsen af sit mægtige intellekt. Som ung følte han sig som en "grim ælling", som ikke ville passe ind i det banale miljø, der omgav ham. Men allerede som ung havde han den indre styrke til at afvise enhver intellektuel korrupsion. Lyn tilføjede imidlertid noget til det talent: Han havde en, for de fleste mennesker, ubegribelig intellektuel omhyggelighed og stringens. Han var virkelig en sandhedssøgende person, en universel tænk, der indtog og tilføjede noget til næsten alle relevante grundlæggende vidensområder: naturvidenskaben, klassisk musik, poesi, historie, og den store Norbert Brainin sagde, efter to dage med meget intensive diskussioner: "Denne mand kender så meget mere til musik, end jeg gør". Man kunne sige det samme om Lys viden om historie, den amerikanske historie, Sovjetunionens historie, om Afrika, om den europæiske filosofi. Og på alle disse områder, og jeg har sikkert glemt halvdelen af dem, gjorde han enestående opdagelser og tilføjede kvalitative gennembrud i dem. Ud af al denne universelle viden udviklede han sin egen videnskab om fysisk økonomi, og det blev anerkendt af mange fremragende lærere i mange lande, at hans metode var den mest dybtgående inden for økonomi som sådan. Lys motivation for sit arbejde var – og er – kærlighed til menneskeheden. Når han arbejdede på et projekt, arbejdede han i 20 timer om dagen, og han kunne i sin bedste tider producere 60 til 80 sider med fodnoter, således at der ikke skulle ændres noget under redaktionen. Han kunne ikke fordrage tanken om at undertrykke folks potentiale, det være sig at de skulle leve i fattigdom, ligesom han ikke kunne fordrage ideen om fattigdom i udviklingslandene, og han

begyndte at hade imperialisme, som den form for regering der gør netop det imod mennesker. Men han kunne heller ikke klare undertrykkelsen gennem fejlagtige ideer om det fysiske univers love, fordi sådanne fejltagelser ville føre til selvdestruktion af kulturer og civilisationer. Jeg har aldrig set eller hørt om nogen, der var så aldeles fokuseret på de nødvendige forandringer i systemet af undertrykkelse, og så aldeles fokuseret på at erstatte det med sin egen vision om en mere menneskelig og smuk verden. Denne opfattelse gjorde det muligt for ham meget tidligt – i 60'erne – at erkende den ødelæggende fare, der lå i rock-sex-modkulturen. Og se på USA i dag med hensyn til den kultur. Hvis Lyn ville have været præsident – og det kunne han have været, fordi han var godt på vej i kampagnen i 1984, og Illinois-kampagnen i '86 – ville det aldrig være sket. Og havde det ikke været for operationerne udført af de neoliberale og det neokonservative etablissement, ville han have bragt verden i orden. Tænk på de ændringer, han allerede påbegyndte i den retning: Udviklingen af Latinamerika gennem sit samarbejde med López Portillo. Den smukke ide om at få bugt med fattigdom i Indien gennem sit arbejde med Indira Gandhi for en 40-årig udviklingsplan for subkontinentet. Han var i færd med at overvinde NATO's og Warszawa-pagtens militære blokke gennem sin ide om SDI (Strategic Defense Initiative *-red.*) , ideen om at gøre en ende på geopolitik og fortsætte med ideen om én menneskehed. Tænk over hvad der ville være sket, hvis hans opfattelse af at bruge SDI som drivkraft for videnskabelig udvikling og at bringe nye teknologier baseret på nye fysiske principper til udviklingslandene, den gigantiske teknologioverførsel, der gør det muligt for disse lande at springe fremad til de mest avancerede produktionsformer. Igennem flere årtier ville en lettelse af fattigdommen i Afrika, Asien og USA have fundet sted. Man ville have haft universel uddannelse af ethvert barn, allerede i anden generation, og af den uddannede ungdom i udviklingssektoren. I USA ville man have haft en offentlig debat om de spørgsmål, som Lyn rejste i sin smukke tale i 1988 i Chicago på konferencen 'Food for Peace' (Mad for fred), med

henblik på at gøre de afrikanske ørkener til en frodig have der er i stand til at producere mad nok til verdensbefolkningen. Der ville være en debat i USA, ikke om "Game of Thrones", men om Einsteins Generelle Relativitetsteori og universets love. Han ønskede af få musikere til at diskutere principperne for klassisk komposition, i traditionen der rækker fra Bach til Brahms. Han ville have fået forskere til at opnå en dyb forståelse af livets princip, hvor de ville have fundet en løsning og kur mod de fleste sygdomme. Kreativiteten i sig selv ville være den højeste værdi i samfundet, og alle ville opleve den intellektuelle glæde ved en ny international renæssance. Og vi, der arbejdede med Lyn, havde det privilegium at få en forsmag på hvad det betyder at leve i idéernes verden. Hvis Lyn var blevet præsident, ville denne renæssance-ånd være blevet den intellektuelt fremherskende magt over hele USA og i verden. USA er meget heldige at have sådan en person med et så smukt sind og en sådan profetisk vision. Lyn og jeg havde engang et møde med en biskop i Rom, og han sagde, at Lyn er en mand med forsyn, og jeg er helt enig: Fordi Lys liv og hans livsværk er i absolut overensstemmelse med skabelsens hensigt. Det er en tragedie for befolkningen i USA og resten af verden, at nutidens onde kræfter var i stand til at afspore denne indsats, i det mindste midlertidigt. Og et gennembrud for hele menneskeheden vil være forbundet med Lys ideer. Men Lys vision om, at en fuldt udviklet verden bliver en realitet i form af en 'Verdenslandbro, er nu ved at ske: En ny form for internationale relationer mellem nationer, en dialog mellem klassiske kulturer, der erstatter konfrontationen, og visionen om et internationalt samarbejde med kolonisering af Månen og en fælles mission til Mars. Hans fjender, som er menneskehedens fjender og fjender af folkets lykke, kan sejre på kort sigt. Men de er allerede hjemløst af Erinyerne ('hævnens gudinder', *red.*). De har muligvis kunnet dække over deres forbrydelser for en kort stund, men der er denne højere magt indenfor naturlov, som vil bringe deres forbrydelser for dagens lys. Lyn har tværtimod fortjent evigt liv. Hans liv har

udspillet sig i evighedens samtidighed. Hans sind og ideer svæver over alle steder og tider. Lyn er nu i et rige, som det der er vist i *Skolen i Athen* (et billede af maleren Rafael –red.): Han er sammen med Sokrates og Platon, med Confucius, Kepler, Leibniz, Bach, Beethoven, Einstein og Vernadsky og alle de bedste 'hoveder' til alle tider, og indenfor alle kulturer.

Du er udødelig, elskede Lyn. *Herefter følger Helga Zepp-LaRouches afsluttende bemærkninger:*

Speed: "Et stort menneskes gerninger fortsætter med at indvirke på andre menneskers liv gennem tiderne. For det gode, som en dydig mand kan gøre, kan ikke gøres indenfor en livstid. Således lever han videre efter sin død, og virker videre som i livet. Den dydige handling, det veltalte ord kæmper videre, udødeligt, sådan som han, der var dødelig, kæmpede. Lev således også du videre igennem endeløse tider". Denne idé er den idé, som Lyndon LaRouche levede med, og levede for. Den sidste linje i dette digt, der er dedikeret til komponisten Ludwig van Beethoven, lyder: "Glød dig i al evighed". For at afslutte dagens proces har vi har flere andre ting, flere stykker musik, og i øjeblikket uddeler vi et af dem til alle blandt publikum. Men hvad angår de sidste ord, som vi gerne vil sige i dag, er det mig endnu engang en ære at introducere Helga Zepp-LaRouche. [bifald]

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne give jer et citat, som William Warfield gav som bidrag til *Festskrift* til Lyns 80-års fødselsdag i 2002. "Ja, også for mig har *Vier Ernste Gesänge* (Fire Alvorlige Sange –red.) af den store Johannes Brahms været hans sidste vilje og testamente. Min ven, hvad kan være bedre end, 'nu er der tro, håb og kærlighed, disse tre. Den største af dem alle, af disse tre, er kærlighed. 'Die Liebe er den største af dem alle'".

"Lyn, vi elsker dig så højt, så højt – du har elsket menneskeheden på en sådan måde, at vi gør det til vores

hellige engagement at udføre og realisere din vision, at bidrage med hele vores potentiale for at gøre verden til et bedre sted. Du er med os, og vi er med dig, for evigt. Og jeg siger til dig, som dine sidste ord til mig lød: Ich liebe dich (Jeg elsker dig).” [stående bifald]

Helga Zepp-LaRouche i Kina: Øst/Vest-samarbejde er den eneste vej fremad Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 30. maj 2019

I denne uges webcast diskuterer Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, hendes seneste rejse til Kina, hvor hun deltog i konferencen om dialog mellem asiatiske civilisationer, den 15.-16. maj i Beijing, med præsident Xi Jinping som hovedtaler. Zepp-LaRouche og vært Bill Jones diskuterer, hvad der faktisk står på spil i den såkaldte handelskrig mellem USA og Kina, og hvordan det er muligt at løse den, så begge nationer vinder ved det. Hun advarer om, at det ikke er nogen fordel for Vesten at forsøge at indeslutte en nation som Kina, der har givet så mange bidrag til den menneskelige civilisation. Den eneste vej fremad, som vil være til gensidig gavn for begge lande og deres befolkninger, er et

samarbejde og en overvindelse af de vestlige neokonservatives strategi for 'sammenstød af civilisationer' – "Clash of Civilizations".

Foredrag #4 (18. maj): Italiensk Videnskab og Kultur

Talere: Liliana Gorini, John Sigerson

Lyndon LaRouches ideer afspejler i Italien et fremskridt for den videnskabelige og kunstneriske revolution i det 15. århundredes florentinske renæssance. Dette fremskridt omfatter en tilbagevenden til en naturlig musikalsk stemning, hvilket Giuseppe Verdi krævede for mere end et århundrede siden; Italiens nylige skridt til at gennemføre LaRouches forslag om en Glass/Steagall-banklovgivning, en tilbagevenden til Hamiltons principper om økonomisk politik; og Italiens dristige beslutning om at tilslutte sig Kinas Bælte- og Vejinitiativ for verdens udvikling.

Grundlæggende er der imidlertid ikke noget specifikt italiensk knyttet til disse fremskridt; Italien er den gode muldjord, som bærer de nuværende frugter af de platoniske ideer, der opstod i det gamle Grækenland, videreført af Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, den tyske matematiker og fysiker Bernhard Riemann, og det musikalske geni Wilhelm Furtwängler. Furtwängler var omtrent ene om at redde den europæiske musikkultur fra at blive destrueret af den britiske *golem* Adolf Hitler. Senere blev han den ledende inspiration for LaRouches insisteren på at musik ikke udfoldes i lyd, men i det riemannske komplekse domæne.

Class #3 (11. maj): Lyndon LaRouches unikke bidrag til videnskaben om universel historie

Taler: Will Wertz

Formålet med denne forelæsning er at hylde Lyndon LaRouches unikke bidrag til videnskaben om universel historie. I et essay han skrev, som blev udgivet i foråret 1993 med titlen "Om Gud", skrev han: "Hvis vi måler historien med standarden at hver person er imago viva Dei, får vi en komplet anderledes opfattelse af historien, end det som er beskrevet i vores tåbelige lærebøger fra universiteterne og lignende steder". I et efterfølgende essay, udgivet i tidsskriftet Fidelio i efteråret 1993 med titlen "Historie som videnskab", fortsatte Lyndon LaRouche: En rigoristisk definition af begrebet "historie" begynder med det faktum, at den fortsatte eksistens af den menneskelige art er styret af et princip som ikke eksisterer for andre arter."

Jordens næste 50 år – Foredrag # 2 (4. maj):

LaRouches ufuldendte krig for en ny økonomisk verdensorden

Udvalgt taler: Dennis Small

Historien om kampen for en retfærdig, ny økonomisk verdensorden (NWE0), baseret på nord-syd-samarbejde og udvikling, er et perfekt eksempel på hvordan ideer, og faktisk udelukkende ideer, skaber historien. De ideer, omkring hvilke de første kampe for en NWE0 blev udkæmpet, især i perioden 1979-1983, og begrebet om hvordan man fører denne krig, blev udviklet af Lyndon LaRouche. Hans tilgang var ikke blot at foreslå ideen, og at påvise at denne politik ville være til gavn for både nord og syd. Hans metode var faktisk at fremlægge de underliggende filosofiske begreber og det videnskabelige fysisk-økonomiske grundlag for at bevise, at en sådan tilgang rent faktisk kan fungere. De politiske relationer mellem de store hovedpersoner i denne kamp, Mexicos José López Portillo og Indiens Indira Gandhi, blev også bevidst fremmet af LaRouche. Og da en flanke opstod, da Ronald Reagan overtog præsidentskabet i USA i januar 1981, kastede LaRouche sig over den for at bringe de kræfter, der rent faktisk kunne besejre fjenden og vinde den strategiske krig, ind i kampen. Dette er genstand for en lektion i uafsluttet krig.

Video: X22 Report Spotlights

interview med Harley Schlanger fra LaRouchePAC og Bill Binney, whistleblower, tidl. tekniske direktør for Det Nationale Sikkerhedsagentur (NSA) i USA.

Regnskabet's time er kommet: Informativt, provokerende og rettidigt interview.

William Binney dokumenterer eksistensen af retsvidenskabelige beviser der viser, at de lækkede data blev overført fra den Demokratiske Nationale Kommittés (DNC's) eget netværk til en hukommelsesenhed frem for gennem internettet. Det var altså en intern "lækage" eller lignende, og ikke et Russisk hack.

Beskyldningerne om at Rusland forsøgte at påvirke det amerikanske valg til gavn for Trump og dermed hele grundlaget for den såkaldte "Russiagate" rettet imod Trump er altså falskt.

Det ville have været tydeligt tidligere hvis ikke FBI på uforklarlig vis undlod at beslaglægge serverne hos den Demokratiske Nationale Kommitté efter det påståede hack af afslørende e-mails, som præsident Trump ofte har påpeget. Den særligt udpegede anklager Robert Mueller har også bevidst valgt at ignorere disse afgørende oplysninger.

Interviewet med Binney er endnu mere relevant set i lyset af arrestationen af WikiLeaks' grundlægger Julian Assange, da det var WikiLeaks, der gjorde de afslørende e-mails

tilgængelige for offentligheden.

Fra arkivet: Hvordan Frihedsgudinden blev bygget

“Frihedsgudinens sande historie er, at den var en transatlantisk sammensværgelse for at udbrede idéerne bag den amerikanske revolution tilbage til det europæiske kontinent, hvor de blev født.”

“The real story of the Statue of Liberty is one of a transatlantic conspiracy to spread the ideas behind the American Revolution back to the European continent where they were born.”

af Michelle Rasmussen (Michelle Magraw) publicerede i *The Campaigner* i september 1981.

Download (PDF, Unknown)

Eller klik her for at læse artiklen på The Campaigner arkiv. Klik bagefter på siderne 53-56 på venstre siden (på engelsk).

Vil amerikanske styrker hjælpe Al-Qaida i Syrien på årsdagen den 11. september ?

LaRouchePAC den 9. september 2018 – Senator Richard Black fra Virginia rapporterer om hans netop afsluttede 6-dages tur til Syrien, herunder hans møde med præsident Bashar al Assad. Black siger, at hvis USA, Storbritannien og Frankrig afstår fra deres position, hvor de hjælper og bevæbner al-Qaida-terroristerne i deres forsøg på at vælte Assad, kunne krigen i Syrien bringes til ophør inden årets udgang.

Afslut kuppet; Stop den næste krig;

Byg Verdenslandbroen.

Taler af forfatter til EIR's Mueller-dossier

Barbara Boyd og VIPS-medlemmerne

William Binney og Ray McGovern.

Video og pdf.

Vi vil lægge ud med Barbara Boyd. Barbara er forfatter af den særlige undersøgelsesrapport, som nogle af jer måske har set; titlen er »Robert er en juridisk lejemor; Han vil gøre sit job, hvis I giver ham lov«. Hun vil være med her på skærmen. Efter hende har vi to talere; William Binney, der sidder her på min højre side, og dernæst Ray McGovern (begge medlemmer af VIPS). Jeg vil introducere dem hver især, når de taler, selv om jeg ikke ved, om de faktisk behøver ret megen introduktion. Nu til vores første taler.

(Dansk udskrift af Barbara Boyds præsentation)

Download (PDF, Unknown)

Bernhard Riemann og formen på økonomisk rum

LaRouche PAC Videnskabssteams

Undervisningsserie i økonomi 2017.

Lektion 5. pdf

En forståelse af, hvad LaRouche tænker, af, hvad hans indsigter i økonomi og hans fremgangsmåde er, og en hel del mere undersøgelse og udarbejdelse af en fuld, økonomisk teori på denne basis, burde være et af de mest presserende behov blandt økonomiske tænkere i verden i dag. Alle mennesker har brug for at vide, hvordan Lyndon LaRouche kommer til sine konklusioner; hvad hans økonomiske synsmåde, som nu i stigende grad er i færd med at forme en stor del af politikken i verden, er.

Download (PDF, Unknown)

**Kvalitativ forandring: Hvad
tal ikke kan måle
LaRouche PAC Videnskabsteams**

Undervisningsserie i økonomi 2017.

Lektion 4.

LaRouche: »Det sker på et tidspunkt, hvor det nuværende, monetære finanssystem faktisk befinder sig, nu, i en disintegrationsproces. Der er intet mystisk ved det, jeg har talt om det i nogen tid, det har været fremadskridende, det er ikke i aftagende. Det, der er optegnet som aktieværdier og markedsværdier på de internationale finansmarkeder er 'sorteper' (buck). Det er rent fiktive trosobjekter, der er intet sandt i det. Falskneriet er enormt. Der er ingen mulighed for et ikke-kollaps af det nuværende finanssystem. Ingen! Det er færdigt nu! Det nuværende finanssystem kan ikke fortsætte med at eksistere under nogen som helst omstændigheder, under noget som helst præsidentskab, under noget som helst lederskab, eller noget lederskab i nogen nation. Udelukkende kun en fundamental og pludselig forandring i det globale, monetære finanssystem vil afværge et generelt, omgående, kædereaktionslignende kollaps; i hvilket tempo ved vi ikke, men det vil fortsætte, og det vil være ustoppeligt.«

Det var altså LaRouche i 2007. Tydeligvis et andet synspunkt end økonomernes nationale undersøgelser viser, at de mente på det tidspunkt.

Download (PDF, Unknown)

Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa: A vision of an Economic Renaissance

**Se alle taler på Schiller
Instituttets konference,
»At opfylde menneskehedens
drøm«**

Se alle taler på Schiller Instituttets konference, »At opfylde menneskehedens drøm«, i Bad Soden, Tyskland, 25.- 26. nov., 2017, [her](#).

Opdateres løbende.

**Schiller Instituttets Venner
interviewer**

Christian Larsen, leder af Hjørring Musikskole, om Hjørring- modellen for gratis musikundervisning for alle børn

Leder af Hjørring
Musikskole, Christian
Larsen.

Michelle Rasmussen, Schiller
Instituttet; kandidat KV
2017 i København.

Michelle Rasmussen, der opstiller til kommunal- og
regionsrådsvalg i København for Schiller Instituttets Venner,
interviewede Christian Larsen den 3. nov. 2017.

**Se alle kandidater i København, Brøndby,
Aarhus og Randers: <http://sive.dk/>**

 København, 21. august, 2017 (Schiller Instituttet) – DR.dk
Nordjylland rapporterer, at i Hjørring kommune, der har
65.000 indbyggere, »skal alle børn lære at spille et
instrument. I børnehaven skal de lære at spille violin.
Derefter skal de, frem til og med 5. klasse, have undervisning

i forskellige instrumenter, korundervisning, og så skal de spille i orkester«.

I det kommende skoleår vil 1085 børn deltage i projektet, og på sigt er det hensigten, at alle børn skal deltage. Hjørring Musiske Skole har bl.a. indkøbt flere hundrede violiner og andre orkesterinstrumenter.

Christian Larsen, leder af Hjørrings Musiske Skole, sagde: »Vi gør det, fordi det er sjovt, og fordi børn netop i den alder har et meget stor potentiale til at udvikle hjernen, og når du spiller musik udvikler du dig kognitivt, motorisk og også følelsesmæssigt.«

I en baggrundssamtale med Schiller Instituttet tilføjede Christian Larsen også, socialt. Ideen startede i 2010 med et ønske fra græsrodder om at gentage en dansk version af Venezuelas El Sistema orkester-massebevægelse. Principperne for den danske version var, at det skulle være gratis, åbent for alle børn, med flere timers øvelse om ugen, fokusere på musisk udtryk snarere end teknik, understrege fællesskabet snarere end individet og omfatte »peer-to-peer« undervisning, hvor børn underviser børn ved siden af de voksnes undervisning. Projektet i Hjørring startede i 2011 med et enkelt orkester.

Omkostninger for det aktuelle projekt deles mellem skolesystemet og musikskolen. Samarbejdet er baseret på gensidig værdiskabelse og var ikke afhængigt af »nye penge« i systemet, men krævede blot en ændring i tankegang. De håber, det vil blive en model, som andre byer vil vedtage.

Siden rapporten på dansk fjernsyn, har der været stor, positiv feedback, og der er også flere former for græsrodsprojekter for musik i flere andre danske byer.

Christian Larsen understregede, at musikprojektet udvikler børns evne til at tænke kreativt, uden på forhånd at vide, hvad man skal gøre – at tænke uden på forhånd at få svaret at

vide.

En mor, der blev interviewet i DR-artiklen, var også glad for, at hendes barn deltog i klassisk musik, som ikke mange i hendes egen generation i har været udsat for.

<http://www.dr.dk/nyheder/regionale/nordjylland/i-hjoerring-kommune-skal-alle-boern-laere-spille-musik-fra-de-er-fire>

LaRouches fysisk-økonomiske målemetode, Del I: Arbejdskraftens produktive evne vs. jobs. LaRouche PAC Videnskabsteams undervisningsserie 2017 i økonomi. 2. Lektion

Hvordan kommer vi ud af denne krise? Som vi har diskuteret, så finder der et massivt program for vækst sted i hele verden, under anførelse af Kinas Bælte & Vej Initiativ, og med et åbent tilbud til USA om at gå med i denne proces. Det kan sikre en storstilet genopbygning af USA i samarbejde med andre nationer ved at tilslutte sig dette Bælte & Vej Initiativ. Det er den politiske handling, der ligger på bordet. Men det, vi ønsker at behandle i denne undervisningsrække; det, vi gerne vil diskutere, er de underliggende, videnskabelige principper, der ligger til grund for det, som faktisk vil skabe vækst og udvikling. Hvad er det for underliggende principper, der er

årsag til, at Kinas aktuelle Bælte & Vej Initiativ rent faktisk fungerer og i vid udstrækning er succesfuldt? Hvad er videnskaben bag; hvad er det, der faktisk får dette til at fungere, i modsætning til andre programmer, som ikke fungerede? Dette går tilbage til spørgsmålene om, hvad virkelig økonomi er.

Download (PDF, Unknown)

**Dansk udskrift:
Den Nye Silkevejsånd tager
over:
Vi må vinde kampen for at
bringe USA og Europa med om
bord.
Schiller Institut Nyt
Paradigme Webcast
med Helga Zepp-LaRouche, 12.
okt., 2017**

Det er en utrolig historie, og på nuværende tidspunkt står det ikke klart, hvilken af siderne, der vinder. Men det forholder sig altså modsat i forhold til den måde, det fremstilles på: Det er nemlig de personer, der går efter

Trump, som er dem, der bør efterforskes, og, hvis de findes skyldige, stilles for en domstol. Det er, hvad der virkelig foregår, og formålet er at gøre med Trump, ligesom det billede fra Gullivers Rejser, husker I nok, hvor Gulliver bliver holdt nede af så mange små reb, at han ikke kan røre sig. Og hele ideen bag kampagnen imod Trump er selvfølgelig, at han har så travlt med at forsvare sig, at han ikke kan gennemføre sin faktiske dagsorden.

Dette er den kamp, som USA's, og gennem implikation, hele resten af verdens, eksistens beror på, i betragtning af USA's strategiske betydning.

Se webcast her: <https://www.youtube.com/watch?v=Ms1kvEHn0n0>

Download (PDF, Unknown)

International engelsk torsdagswebcast med Helga Zepp-LaRouche: Den Nye Silkevejsdynamik er i færd med at erstatte geopolitik!

Se webcastet live hver torsdag her.

Video: Introduktion til LaRouches økonomiske metode. Dansk udskrift.

I denne korte video vil jeg præsentere to grundlæggende koncepter for Lyndon LaRouches økonomiske teori. Disse to koncepter er energigennemstrømnings-tæthed og potentiel, relativ befolknings-tæthed. Men lad os først se på dette centrale økonomiske mysterium: denne menneskelige evne til at gøre opdagelser.

LaRouche PAC lancerer ny online-undervisningsserie om LaRouches økonomiske metode. Start onsdag 4. okt.

Sept. 28–The 2017 economics class series will start next Wednesday (Oct. 4)! The PDF leaflet version of the public invitation is available on the registration page, LPAC.co/econ2017.

Download (PDF, Unknown)

Download (PDF, Unknown)

Hvem forsøger at ødelægge

præsidentskabet og starte en verdenskrig med Rusland?

– Det 'russiske hack' var et
inside-job.

Executive Intelligence Review
Konference,

9. sept., 2017

Will Wertz: For mange år siden, faktisk for 2.500 år siden, skrev Platon to dialoger, blandt andre; Timaios og Kritias. Det, han diskuterede i begge disse dialoger, er en oversvømmelse, der udslettede en hel civilisation. I Timaios beretter Platon, at en præst sagde til Solon,

»I hellenere er ikke andet end børn. Der er ikke én eneste gammel mand iblandt jer. Der har været, og vil igen komme, mange ødelæggelser af menneskeheden, der fremkommer af mange årsager. De største er blevet frembragt gennem ild og vand.«

Han påpeger, at grunden til, at disse civilisationer ikke kunne håndtere sådanne naturkatastrofer, er, at

»Gudernes overbærenhed begyndte at svækkes, og de begyndte at opføre sig upassende. De blev inficeret af ondt begær og magtens arrogance«.

Vi har nu heldigvis i USA nogle 'gamle mænd' – i særdeleshed Lyndon LaRouche; som faktisk er yngre end de fleste mennesker mht. til hans intellekt.

Jeg vil fremlægge præcis, hvad det er, Lyndon LaRouche har

kæmpet for, i en kort gennemgang, for jeg har ikke tid nok til at gå i dybden. Men Lyndon LaRouche har, som Dennis antydede, kæmpet imod Det britiske Imperium, en kamp, der mindst går tilbage til hans tid i Anden Verdenskrig på det indiske subkontinent i Burma – som det hed dengang – og Indien. Han så på første hånd briternes folkemordspolitik mod den indiske befolkning. På dette tidspunkt udviklede han et livslangt forpligtende engagement for at besejre Det britiske Imperium, og til at gøre det, Franklin Roosevelt under krigen sagde til Winston Churchill, at han var forpligtet over for at gøre. Roosevelt sagde, vi udkæmper ikke Anden Verdenskrig for at bevare Det britiske Imperium. Efter Anden Verdenskrig vil vi bruge det Amerikanske Systems metoder for økonomisk udvikling til at udvikle resten af verden. Desværre blev denne Roosevelts mission saboteret efter hans død af Winston Churchill og af Harry S. Truman; sidstnævnte var en meget smålig mand. Man fik den første mobilisering mod Rusland, og mere specifikt mod den alliance, som Roosevelt var forpligtet overfor; og som var en alliance mellem USA, Rusland, Kina og andre nationer for at udvikle planeten ved hjælp af det Amerikanske Systems metoder.

Download (PDF, Unknown)

Se *hele konferencevideoen*
her: <https://www.youtube.com/watch?v=hzJC11xnvvU>

Foto: Den britiske geopolitiker, Harold Mackinders kort. Den grundlæggende idé er, at man ser på Europa, Afrika og Asien, og det er verdens-øen. Den britiske politik var at omringe det, de kaldte omdrejnings-området eller hjertelandet, som er Rusland, med en intern halvmåne. Mackinders grundtema var, at »den, der hersker over Østeuropa, kontrollerer hjertelandet. Den, der hersker over hjertelandet, kontrollerer verdens-øen. Den, der hersker over verdens-øen, kontrollerer

verden«. Grundelementet i Det britiske Imperiums geopolitik, og i deres to 'Verdenskrige'.

LPAC's Kesha Rogers fra Houston:

»Jeg har en mission. Vi har alle en mission.«

Video: »Into the Deluge« – Ind i Syndfloden – om katastrofen i Houston, Texas

New York Times har produceret en 8 min. lang video med titlen »Into the Deluge«, om katastrofen i Houston, og som er centreret omkring Kesha Rogers' (medlem af LaRouche PAC Policy Committee) forældre, der mistede livet i oversvømmelserne, men som også giver et indblik i nogle af redningsfolkene, de mange tragedier og ødelæggelserne. Kesha skriver: »Her er *New York Times*' dokumentar, der dækker Harvey, og hvori min familie og andre optræder. De begynder med mig, der siger, 'Jeg har en mission. Vi har alle en mission.'«

LPAC-interview med VIPS' Ray McGovern.

LPAC-video 28. juli 2017

Uddrag af Jason Ross' interview med Ray McGovern, medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS):

VIPS afsluttede deres memo med at spørge, hvem er Guccifer 2.0? De siger, »Vi bør måske spørge FBI«. Så jeg spurgte Ray McGovern, »Hvorfor bør vi måske spørge FBI?«

McGovern: Efter det blev afsløret, at DNC var blevet, om jeg så må sige, 'hacket', ville det, der normalt ville ske, med mindre jeg skulle tage meget fejl, være, at FBI ville blive indbudt til at se på det og finde ud af, hvem, der gjorde det. Eller DNC ville sige, »Vil I ikke nok komme og se, hvem der gjorde dette?« Men ved I hvad? Ingen af dem syntes at være særligt interesserede i at se på det. Så, med al respekt – og vi skylder faktisk ikke meget respekt – James Comey er skyldig i embedsmisbrug, og ikke blot embedsmisbrug. Folk skriger, at dette er en krigshandling, og han læner sig tilbage og siger, »Jeg ønsker ikke at sende mine teknikere ind her? Hvorfor? Ja, jeg kan fortælle jer, hvorfor. Det ser for mig ud, som om, at, når man er efterretningsanalytiker, så har man tendens til at forbinde punkter; det er, hvad vi kalder en analytiker af alle kilder. Man ser ikke kun på de tekniske detaljer, de kriminaltekniske data, vi nu har, men også på, hvad der sker udenfor; hvad man finder ud af gennem aviserne. Og derfra ved vi, at CIA, med hjælp fra NSA, havde udviklet – det tog dem 15 år – en utrolig evne.

Ross: Denne evne, McGovern henviser til, er det, WikiLeaks afslørede i marts, med Vault 7-programmet. Ét aspekt af dette program hed Marble Framework; noget, CIA udviklede, og som gjorde det muligt at sløre kilden til cyber-angreb. Med andre

ord, så havde CIA brugt en enorm indsats – hr. McGovern skønner det til milliarder af dollars, der blev brugt – til at udvikle evnen til at udføre hack, og dernæst at kunne tilskrive dem til andre nationer, til andre aktører. Han siger, at dette Marble Framework gjorde det muligt for CIA med overlæg at plante falske beviser for russisk involvering. De havde tekst med kyrilliske bogstaver, der kunne indsættes; med andre ord, så var det muligt at få det til at se ud, som om angriberne kom fra Rusland. Spørgsmålet er så, er dette blevet efterforsket? Har Trump med sine efterretningstjenester diskuteret en efterforskning for at finde ud af, om denne type evner blev brugt? Hr. McGovern siger, at det er blevet afsløret, at de blev brugt i 2016. Var det dette, de blev brugt til? *Det ville en efterforskning kunne vise.*

Dette rejser også spørgsmålet: Hvorfor denne fjendtlighed imod Rusland? Er dette en kynisk kampagneplan fra Demokraterne for at komme sig over et valg, som de tabte, og forsøge at afsætte Trump og forsøge at få magten i landet tilbage? Eller hvad andet er der i spil her? Hvorfor blev denne lov om sanktioner vedtaget så enstemmigt, med kun tre kongresmedlemmer (i Huset), der stemte imod, og kun to senatorer? Vi spurgte Ray McGovern, hvad han mente om dette:

McGovern: Det kommer mest fra Demokraterne, sært nok. Og det var oprindeligt, som jeg før forsøgte at forklare, et forsøg på at sværte russerne for at hjælpe Hillary til at blive valgt. Da hun så ikke blev valgt; »Hovsa! Vi kan stadig bruge dette her.« Hvordan kan vi bruge det? Til at vise, at Hillary ikke tabte valget; det kunne ikke skyldes, at hun ikke var en særlig god kandidat, eller at ingen stolede på hende. »Det er russerne!« Så nu tror de fleste amerikanere – ifølge opinionsundersøgelserne – at denne her fyr, Trump, som vi nu har som præsident, er der, fordi Vladimir Putin hjalp ham med at blive valgt. Det er dårligt! Det er virkelig dårligt.

Hvad er så målet nu? Jamen, målet er ikke alene at gøre Trump illegitim, men også at blive ved at fyre op under spændingerne

med Rusland, så der ikke kan komme en reel detente; så vi kan sværte russerne og sige, »Se så dér!«

Ross: Det andet mål, eller den anden begivenhed, der forårsagede hele dette Ruslands-hysteri, var det, der skete i Ukraine; hvor et kup i 2014 væltede den valgte præsident af Ukraine og installerede en ny regering. USA's involvering i dette kup var helt åbenlys; det var klart som dagen. De af os, der så med, så på YouTube videoer, der dækkede audio-optagelserne af amerikanske regeringsfolk, der planlagde, hvordan den nye, ukrainske regering skulle se ud. Victoria Nuland var involveret i at være med til at etablere en ny regering i Ukraine. Som resultat af hele denne udvikling kom Krims gentilslutning til Rusland. Dette er blevet brugt til at sige, »Vi får aldrig fred med Rusland, før Rusland giver Krim tilbage til Ukraine« – hvilket med sikkerhed aldrig vil ske – »sanktionerne vil fortsætte. Rusland er alles fjende.«

Med dette in mente, at det var USA's indblanding i Ukraine, der skabte betingelserne for destabilisering i den østlige del af Ukraine, som sluttelig førte til Krims gentilslutning til Rusland, kan vi stille os selv spørgsmålet, »Hvad vej går dette, hvis denne udvikling ikke stoppes?« Her er, hvad hr. McGovern havde at sige om det:

McGovern: Læg alt dette sammen, og man får en syntetisk; en slags kunstig konstruktion af Vladimir Putin som selveste Djævelen. Hele pressen foretager denne 'meme' (indforstået information), og alle går med på det – især Demokraterne – og det er det mest besynderlige, jeg nogen sinde har set. Her har vi Donald Trump. Han vil gerne tale med Putin; og hvad sker der? De får en aftale om våbenstilstand (i Syrien). Det er ikke det hele, men en lille del af Syrien. Bliver det rapporteret i pressen? Nej, måske på en side inde i avisen.

Ross: De siger, det er at bøje sig for russerne.

McGovern: Så, hvis nogen af os har interesse i at stoppe

blodbadet i Syrien, hvilket vi burde gøre; vi burde applaudere Trump for enhver anden indsats for at arbejde sammen med de andre styrker i spil. Ikke alene russerne, men også syrerne, tyrkerne og iranerne. Hvis vi ikke har et fælles mål imod ISIS, hvem har vi så et fælles mål imod?

Så al denne bagtalelse – og det, som nu bliver interessant; Trump besluttede i denne uge, at der ikke kommer mere støtte, ikke flere våben og penge til de såkaldte »moderate« oprørere. De oprørere, som USA har støttet i Syrien. Det er stort! Det er CIA's pose; det er milliarder af dollar, der er investeret i det. Hvad vil der ske? Jamen, Trump er nu gået op imod CIA i dette spørgsmål. Og jeg genkalder nu, at ingen har arbejdet i Washington længere end senator Chuck Schumer, højest-rangerende Demokrat i Senatet. Han gav et interview til Rachel Maddow –

Rachel Maddow: Han tager disse skud og modsætningsforhold –

Chuck Schumer: Jeps.

Maddow: – som håner efterretningstjenesterne.

Schumer: Lad mig fortælle dig, at, hvis man går op imod efterretningssamfundet, så har de hundrede og sytten måder, hvorpå de kan hævne sig på dig.

McGovern: Rachel Maddow siger, »Åh, vi skal pause.« (McGovern) Giv mig mikrofonen! Hvis det var dig, ville du så ikke sige, »Siger du, at USA's præsident bør frygte efterretningssamfundet?« Det er selvfølgelig, hvad han sagde. Hvorfor refererer jeg til dette? Juryen er ude. Han er gået lidt op imod dem. Om han gør det mht. det russiske hack, ved jeg ikke. Måske er [CIA-direktør Mike] Pompeo bange for at spørge disse fyre; eller bange for at spørge ... Men, hvis han er bange, vil han så følge sin forgængers eksempel? For, Obama var dødsens ræd for John Brennan; det er derfor, han forsvarede ham, da Brennan hackede ind i Senatets computere. Det er derfor, han forsøgte at forhindre offentliggørelsen af

memoet fra Senatet om CIA-tortur; for det viste, at Brennan og de andre havde løjet gennem tænderne om effektiviteten af torturteknikker. Så Obama forsvarede i høj grad sig selv, eller forsvarede dem, for sluttelig at forsvare sig. Om Schumer har ret, får vi sandsynligvis at se, snarere før end siden.

Ross: Vi finder ud af det snarere før end siden, baseret på, hvordan præsidenten, og hvordan det amerikanske folk, responderer til dette pres. Prøv lige et minut at tænke: Hvad ville det betyde, hvis Trump blev smidt ud af embedet baseret på noget, vi ved er en fabrikering, en løgn, skabt af efterretningstjenesterne? En løgn, der siger, Vladimir Putin anbragte ham i embedet? Hvis USA's præsident kan fjernes fra embedet, baseret på nonsens, skabt af efterretningstjenesterne, har vi så en valgt regering i USA? Jeg tror, det er det spørgsmål, som vi må rejse, som en hastesag, ved at få de eksplosive nyheder om dette memo ud, som kommer fra Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS).

'Russisk hacking' afsløret som internt job. LPAC kortvideo

Leder fra LaRouche PAC, 25. juli, 2017 – Det ekstraordinære memorandum, fremstillet af *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* (VIPS) i går, demonstrerer endegyldigt, at de såkaldte russiske hack af Demokraternes Nationalkomite (DNC), slet ikke var hack, med derimod læk, udført af nogen, der havde fysisk adgang til DNC's computere. Dataene blev dernæst

manipuleret for at belaste Rusland. Læs hele det eksplosive VIPS-memorandum [her](#).

Video, Jason Ross:

»I går publicerede en gruppe ved navn *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* (VIPS) et memo, der destruerede påstanden om, at Vladimir Putin og russerne 'hackede' det amerikanske præsidentvalg for at anbringe Donald Trump i embedet. De tilbageviser specifikt vurderingen af 6. januar, foretaget af håndplukkede medlemmer af et par amerikanske efterretningstjenester, der havde påstået, at »den russiske præsident Vladimir Putin havde beordret en indflydelseskampagne i 2016, målrettet mod det amerikanske præsidentvalg«, for at anbringe Donald Trump i embedet. Ifølge dette regeringsmemo af 6. januar, så, udover angiveligt at udløse en drabelig hær af internet-trolde, så vel som også at udløse russisk propaganda gennem den snigende benævnte, russiske Tv-kanal, Russia Today, påstår regeringsdokumentet, at russisk militæretterretning benyttede en hacker, kendt som 'Guccifer 2.0', til at hacke DNC og udlevere materiale til WikiLeaks. Dette materiale viste sig så at være pinligt for Clinton-kampagnen og afslørede, at DNC havde modarbejdet Clintons modkandidat i primærvalgene, Bernie Sanders. WikiLeaks fastholdt, at det materiale, de offentliggjorde, var et læk, ikke et hack, og at det ikke kom fra Rusland. Dengang insisterede VIPS på, at alle beviser pegede på, at materialet var et læk snarere end et hack.

Kort tid efter, at WikiLeaks meddelte, at det havde dette DNC-materiale sidste juni, dukkede dette nye, internet-individ, Guccifer 2.0, op på scenen og hævdede, at han hackede DNC, og omgik WikiLeaks ved at udgive flere DNC-dokumenter. Metadataene på nogle af disse dokumenter omfattede en 'sidst ændret'-bruger ved navn Felix Edmundovich, skrevet med kyrilliske skrifttegn, og opkaldt efter Felix Edmundovich Dzerzjinskij, den første chef for det Sovjetiske Hemmelige Politi. Hovsa! Dernæst afslørede klodsede interviews af

'Guccifer 2.0', der påstod at være rumæner, at han faktisk ikke var bekendt med dette sprog og måske skjulte sin sande identitet. Disse spor blev præsenteret som bevis på, at det var russisk involvering; at 'Guccifer 2.0' var et russisk hack, der tilsigtede at influere på det amerikanske præsidentvalg.

VIPS-memoet, der blev offentliggjort i går, i hvilke undersøgelser af sites af en computertekniker og af Adam Carter, giver stærke tekniske beviser, der peger på en overlagt anbringelse af russisk metadata og at kilden til filerne, der kom fra 'Guccifer 2.0', kom fra en direkte, lokal adgang til DNC-netværket. Ikke et computer-fjernhack. Det tempo, hvormed filerne blev overført og senere offentliggjort af 'Guccifer 2.0', var alt for højt til, at det kunne være gjort via en Internetforbindelse, men som derimod er i overensstemmelse med at kopiere gennem et lokalt netværk til et eksternt USB-stik eller USB-nøgle. Tider, der er lagret i filernes og arkivers metadata, peger på, at manipulationen med filerne var udført i Østkyst-tidszone (USA). Dette var ikke et hack. Den senere tilføjelse af russiske metadata, inklusive navnet Felix Edmondovich, skete også med fuldt overlæg.

Hvad betyder så alt dette? Efter WikiLeaks meddelte, at det havde materiale fra DNC, blev der lanceret en operation, der skulle tilføje russiske fingeraftryk og frembringe et angiveligt sekundært læk af materiale. Der er mere i alt dette, som jeg vil opfordre til, at I læser i det komplette memorandum, der opfordrer præsidenten til at efterforske CIA, især tidligere direktør John Brennan, samt FBI, for det falske hack og den falske tilskrivning til Rusland. Husk på, at alt dette sker pga. Donald Trumps kurs mod en detente med Rusland og imod den igangværende krigsførelse, der promoveres af aktører, kendt som 'deep state' ('staten i staten') i USA. Præsidenten må slå tilbage mod disse tjenester for at kunne forfølge sin egen politik; og, at slå kraftigt tilbage mod

dette 'Russia-Gate' er altafgørende for at få det til at ske.«

Hvad New York City kan lære af Afrika.

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5 år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og under-investering i New York City, og Big Mac Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der

virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise, hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi, repræsenteret af elektricitet: Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For

eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud; dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til

råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke

teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige, nationale jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

Hvorfor briterne bliver ved med at myrde amerikanske præsidenter.

LPAC kortvideo

De nylige trusler mod præsident Trumps liv, der kommer fra mange kendte personer, New York City Public Theatre Company, samt nedskydningen af kongresmedlem Scalise, bør ikke ses som isolerede tilfælde; som forbrydelser, begået af enkeltindivider, der handler af egen vilje. Vi bør snarere af USA's egen historie lære, at der ikke findes nogen 'enlig skytte'. Det er briterne, der myrder vore præsidenter, af en særlig grund.

Lad os se på de af vore præsidenter, der blev myrdet; hvad er mønstret? Lincoln, Garfield, McKinley, JFK og, endskønt han ikke var præsident, men er relevant for os i dag, Alexander Hamilton. Hvad fortæller mordet på disse præsidenter os om vor nations unikke rolle i historien? Hvis man ser på deres handlinger, så anvendte de, eller havde tydeligvis til hensigt at anvende, det Amerikanske Økonomiske System, for at fremme vor nation, og de kæmpede udtrykkeligt mod Det britiske Imperiums gennemførelse af 'frihandel' i USA. Disse præsidenter vidste, til forskel fra de fleste amerikanere i dag, at Det britiske Imperium er vores fjende, og de vidste, at det var deres job at beskytte vore borgere mod den elendighed, vi ville stå overfor, hvis britisk imperie-frihandel blev praktiseret. Og, hvad der var allervigtigst, så indså de, at britisk frihandel ville kvæle vores mest dyrebare resurse; det amerikanske folks kreative gnist i en naturlig hældning mod at bidrage med vore evner hen imod en positiv og varig virkning på vore efterlevende. Det Amerikanske System

opmuntrer udtrykkeligt denne gnist og bruger den til udvikling af gennembrud inden for varefremstilling, landbrug, videnskab og kultur.

I dag henviser præsident Trump udtrykkeligt til Det Amerikanske Økonomiske System som sin politiske programerklæring. Bortset fra Lyndon LaRouche og hans bevægelse, så er der ingen i det 20. århundrede, der har identificeret det Amerikanske Økonomiske System som værende dét princip i vores historie, der fuldstændig adskiller os fra Det britiske Imperium. Trumps plan om at genoplive den produktivitet, vi har mistet i de seneste 50 år, siden mordet på JFK, og hans beredvillighed til at samarbejde med Kina og Rusland om skabelsen af en ny, økonomisk orden, vækker rædsel i briterne. Trumps præsidentskab udgør en trussel mod selve Det britiske Imperiums eksistens. De ved, der ikke er plads til deres Imperium i en ny, international, økonomisk orden på denne planet, og de vil ikke dø uden kamp.

Lær om Lyndon LaRouches fremsættelse af det Amerikanske System, kendt som de Fire Love til USA's omgående redning, gennem viste videolink, ([dansk tekst her](#)) og gå med i LaRouche PAC (Schiller Instituttet, DK!) for at skabe en ny æra for menneskeheden, *uden* Det britiske Imperium.

Offentliggjort den 24. jun. 2017.